

POVEȘTEA UNEI PETIȚII
Vai! M'am rățăcit...

urzica

DIN Carnetul unui poet

de MIHU DRAGOMIR

ORIENTARE

La Uniune e liniște. O liniște desăvârșită, dar vai!—numai aparentă. Intr'un birou, un responsabil — nu dintre cei mai importanți, dar totuși un responsabil — transpiră în fața unei coli cu scris mărunț de mașină. Deseară va avea loc o ședință, una din multele ședințe care se convoacă dimineața, în cadrul unei ședințe, pentru ca seara să aibă loc. Se vor desbata probleme acute, de aceasta este convins responsabilul nostru. Trebuie, deci, asigurată o mobilizare masivă. Anumiți scriitori, mai ales, trebuie să fie, neapărat, în sală. Totul este aranjat până acum. S'a măturat sala de ședințe, s'au curățat scrumierele, s'a adus până și buchetul de flori care dă o notă intimă încăperii. O, sunt atâtea de făcut înainte de o ședință! Cei care participă, fumând tot timpul și dând scrumul pe jos, nici nu știu câtă bătaie de cap cere pregătirea unei ședințe.

Dar toate aceste probleme au fost rezolvate. Acum, responsabilul nostru telefonează. Cu perseverență, învârtește discul telefonului, anunțând, după listă, scriitorii. — „Of, ăsta iar a scos telefonul din priză!” — și face un semn cu creionul, pentru a reveni. — „Alo, deseară la ora 19, sunteți convocat la o ședință, la Casa Scriitorilor. Foarte important.” Pas cu pas, repetând formula, ca un ploton mergând în cadență, responsabilul înaintază, biruitor, pe liste.

Deodată rămâne cu degetul infipt în aparat. — „Ce mă fac?” — își spune, puțin emoționat. A ajuns la numele unui poet care... nu mai departe decât ieri... Of, doamne! Grea muncă!... Da, ieri a apărut într'una din cele mai importante reviste ale noastre un articol în care poetul era criticat, dar știi, criticat nemilos! Se spunea chiar cuvântul „netipic”. Acum, ce-i de făcut?

E liniște în toată clădirea. Rar se aude țâcănitul unei mașini de scris, la etajul de sus. Responsabilul golește, setos, paharul de pe birou și-și aprinde o țigară. Să-l convoace pe poetul criticat? N'ar face o greșală? Auzi, „netipic”. Nicio revistă nu-i va mai cere colaborarea, asta-i sigur. Poate că articolul de ieri urmărea tocmai... Cum să-l cheme la o ședință atât de importantă, la care iau parte numai „fruntașii”? Și n'are pe nimeni, pe aproape. Trebuie să se orienteze singur, pe loc, imediat. Totul ia proporții. Stai! Articolul era ceva mai mult, era o demascare propriu zisă! Și cuvântul acesta, greu, înflorător, îi limpezește gândul. Taie, cu două linii ferme, numele cu pricina și trece mai departe, la oamenii mai siguri. — „M'am orientat just și de data asta. Am avut inițiativă...”

Seara, în timp ce primii veniți la ședință se îngrămădeau la bufet

disputându-și sticlele de bere, responsabilul nostru trecea în revistă, pentru ultima oară, câmpul de bătaie. Florile, scrumierele, becurile, scaunele... O mare împăcare îi cuprinsese sufletul. — „Știu să mă orientez, slavă domnului!”

Numai că, gâfâind, un om de serviciu l-a smuls armoniilor intime. — „Vă chiamă tovarășul secretar, repede!” A coborît, calm. „M'ați chemat, tovarășe secretar?” „Da, l-ai anunțat pe X?” — „Nu... să vedeți... m'am orientat pe loc...” „Repede, ia o mașină. El trebuie să țină referatul!”

În timp ce gonia cu mașina, stricând o cutie de chibrituri pentru a-și aprinde țigara, responsabilul ofta, amărit: „De ce dracu l-au mai criticat, dacă trebuia să țină referatul? Asta-i orientare?”

REALITATEA

— „Te-ai și înapoiat din documentare?”
— „Dragă, mi-a fost imposibil să mai stau. Terminasem banii, trebuia să mănânc prin sat, a fost greu de tot. Și, apoi, văzusem ce era mai acătării. Colectiva, oamenii, recolta... Am să scriu o năvelă grozavă! Uite cum: O fată de 16 ani, președintă de colectivă...”
— „Așa era acolo?”
— „Nu, e fantezia mea creatoare. Dar recunoaște că-mi oferă posibilități dramatice. Așa dar, fata se îndrăgostește de-un chiabur...”
— „Tot fantezie creatoare?”
— „Sigur! Chiaburul cere să fie primit în colectivă...”
— „Tot fantezie...?”
— „Bineînțeles! El se sprijină pe o inovație...”
— „Tot...?”
— „Desigur. Am tot subiectul gata, construit. S.M.T.-ul a refuzat să lucreze pentru colectivă...”

— „Stai, frate, asta nu se poate!”
— „În literatură se poate orice, dacă e dramatic.”
Și creatorul zugrăvește, în fața ascultătorului uimit, oameni, fapte, locuri, cu siguranța unui ghid care le-a mai povestit de sute de ori.
— „Eu, știi, tipizez. Documentarea îmi dă doar prilej să-mi dezvolt fantezia.”

— „Adică?”
— „Uite: fata președintelui unei colective se îndrăgostește de fiul unui fost chiabur. Înțelegi?”
— „Asta de unde-ai mai scos-o?”
— „Păi n'am fost în documentare? Trebuie să știi să vezi, dom'le, ascultă ce-ți spun eu!”
— „Și dacă cei dela editură nu sunt de acord cu subiectul?”
— „Le cer sugestii. Eu așa lucrez: cu critica. Cum mi se dă o sugestie, cum o introduc în năvelă. Dacă nu merge, o fac pentru copii. Realitatea tot nu se falsifică. Aoleu! Trebuie să mă duc pe la editură. La revedere!”

— „Ai vreo ședință?”
— „Da, trebuie să discutăm o năvelă refăcută.”
— „A câta oară?”
— „Cine mai știe, de vreo doi ani o refac mereu.” — răspunde scriitorul cu fantezie creatoare, prinzând tramvaiul din mers.

IN APUS Și-a găsit o „locuință”.

LA NOI Își construiesc o locuință.

Desen de N. PAVEN

Nu vreau să scriu o nuvelă, nu vreau să scriu o schiță, nu vreau să scriu un foileton. Vreau pur și simplu, să vă povestesc o întâmplare din viața mea, o întâmplare fericită, pe care țin neapărat să v'o împărtășesc și vouă. Așa sunt eu! Când sunt fericit o strig în gura mare. Să aflu toată lumea. Să se bucure toți cu mine. Vedeti dumneavoastră, sunt unii oameni, cari atunci când au o mare bucurie, cântă. Alții, joacă. Unii capătă o poftă de mâncare teribilă și inghit în neștire. Alții, mai emotivi, nu mai pot dormi. Alții, dimpotrivă, dorm mai mult ca de obicei. Poate că după ce veți citi povestea mea o să spuneți că „era mai bine să fi făcut și eu parte din categoria celor care dorm. Totuși nu mă las! Sunt fericit, și vreau să luați și dumneavoastră parte la fericirea mea. Și acum, pentru că nu vreau să risc să vă adorm pe dumneavoastră, să intru în problemă.

Dragi tovarăși, să v'o spun pe șleau: iubesc. Iubesc cu pasiune, cu duioșie, iubesc, ca un adolescent, ca un om matur, ca un bătrân, iubesc ca toți la un loc. Și ce e mai frumos, și ea mă iubește. Ei, nu-i grozav? Să nu cânti, să nu joci, să nu povestești la toți? Cum să nu povestești? Și dacă ați ști pe cine iubesc! Dacă ați ști cine e femeia pe care abia aștept s'o văd când sunt la birou, și de care mă despart cu o strângere de inimă când plec dimineața! Dacă ați ști... Dar nu știți! Să v'o spun eu: soția mea!

Ei nu, vă rog, nu zămbiți, pentru că nu știți ce s'a întâmplat, și deci nu aveți dreptul să mă luați în zeflemea. Așteptați, și o să vedeți! Fac prinsoare că mulți dintre dumneavoastră o să roșiți aflând povestea mea! Așa că, păstrați-vă ironiile pentru mai târziu!

Iată cum a fost. După câte sper că ați înțeles, am fost însurat. Dacă spun „am fost“ nu înseamnă că nu mai sunt. Mai sunt! Și o să fiu, sper, până la adânci bătrânețe! Pentru că, fără soția mea nu știu ce m'aș face! Asta o spun acum, când sunt ca și însurat a doua oară. Da, tovarăși, eram gata, gata, să mă despart de soția mea. Și asta după cinci ani de conviețuire! Știți de ce? Din ambiție. Da, da, din ambiție. Și doar nu suntem copii. Eu am 33 de ani, ea are... adică nu, de ce să dau noi motive de discuție? Vă ajunge: eu am 33 de ani.

După cinci, șase ani de căsnicie, îți iubești soția, cum s'ar spune, „în secret“. Adică, nu mai simți nevoia să i-o spui. Deși, poate, ea o simte. Ești sigur, că la prânz o găsești acasă. Glasul ei, la telefon, nu-ți mai produce nici un fior. De multe ori, papara pe care ai căpătat-o la serviciu, se revarsă asupra ei, în doză triplă; mă rog, după cinci, șase ani, ai uitat că v'ați luat din dragoste, ai uitat nerăbdarea cu care o așteptai să iasă dela cursuri în zilele studenției, ai uitat fericirea care te-a cuprins, când ți-a dat voie să-i strângi mâna prima oară la cinema (acuma când te duci la cinema, pe ea o așezi în față cu copilul, și tu te așezi în fund ca să vezi mai bine) însfârșit ai uitat tot! Și cu câtă nostalgie privești, pe câte un amic, care, de aceeași vârstă cu tine, „a scăpat“ încă! Asta pentru că ești prost! Pentru că nu știi să-ți prețuiești soția, copilul, căminul!

Și, uite deaceia, după cinci, șase ani, când ai uitat că-ți iubești soția, pui deasupra tuturor acestor comori ambiția și orgoliul tău. Așa mi s'a întâmplat mie.

Ne-am luat la ceartă dintr'o glumă. Mama ei (asta era, ați ghicit) a stat o lună la noi. Până atunci mă împacam bine cu soacră-mea. (N'am stat niciodată împreună mai mult de trei zile). Totuși, e femeie de treabă. Dar, după ce a plecat, am aruncat o vorbă. Soția mea, mi-a răspuns. Eu, mirat de îndrăzneala ei (gândindu-mă la amicul meu neînsurat, mă socoteam un martir) i-am spus câteva vorbe grele! Și de aici a început, și s'a terminat prost! Eu, că „dacă nu te luam eu, nu te lua nici dracu“, ea, că „mai bine mă lua dracu, decât să mă fi luat tu“ (nici ea nu-i timidă) eu că „sunt sigur că nu mai putem rămâne împreună, dacă poți spune asemenea vorbe!“ (numai eu aveam voie să le spun) ea că „îți dai seama ce spui?“ eu (în-

DIVORȚ

de SĂDII RUDEANU

fipt, mândru, orgolios și mărginit), „imi dau perfect de bine seama“. Ea: „foarte bine, am luat notă“. Și am depus amândoi cerere de divorț. Eu, mirat că ea nu mă roagă s'o iert, ea nici gând să se căiască, însfârșit amândoi gata de divorț.

În capul meu, un singur gând: cum s'o fac să sufer, să plângă, să-mi cadă în genunchi, să mă implore. Găsesc mijlocul. Ii las o scrisoare, în care îi dau dovadă de toată mărinimia mea!... „N'are nici un rost să mă locuim împreună, dar nu-ți cer să pleci tu, uite, plec eu. Te las în casă, totul îți aparține, n'am nicio pretenție“, (ca să-și spună „preferă să-mi lase totul numai ca să scape de mine“. Deștept, foc!) Și m'am mutat la mama!

Eram sigur că o să vină plângând, să mă reclame mamei, să-i demonstreze că nu ea e de vină, că se simte singură în casă, că o să caute să-mi amintească clipele de odinioară (de care eu începusem acum să-mi amintesc tot mai des). Dar, n'a venit. După o săptămână de ședere la mama, nu mai dormeam, nu mai mâncam, n'aveam poftă de nimic. Imi dădeam seama cât o iubesc. O comparam cu toate soțiile amicilor mei. Nici una nu era ca ea. Și eu, deșteptul, am plecat de acasă! Poate, dacă rămâneam, ne mai împacam! Acum, gata! În curând avem prima înfățișare la judecătorie și pe urmă... Eram năuc. Și eram sigur că nu mă iubește. Altfel, nu venea ea să mă împace? Dar eu, de ce nu mă duceam? Ambiție! Și mama, nu știa ce să mai facă, să mă consoleze! Ah, tovarăși, mamele! Sunt minunate, sunt admirabile, sunt niște sfințe, sunt tot ce vreiți! Dar au un defect: când te-ai despărțit de nevastă, și te întorci la ele, te primesc cu niște oftaturi, și cu niște lacrimi de bucurie, și cu brațele deschise, de parcă ai scăpat dela înec, dela cutremur, din foc, de parcă ai fi alunecat într'o prăpastie, și ai ieșit printr'o minune nevătămat la suprafață. Și pe urmă, bietele mame, ce știu ele ce-i în sufletul tău? Te culcă în patul în care ai dormit până la vârsta de douăzeci de ani cât ai stat acasă, și te cocolează, și te îngrijesc, și-ți iartă toate toanele. „Bietul băiat, bine c'a scăpat de „aia“ (deși până acum, „aia“ era cea mai bună noră) și fac tot ce pot ca să nu-ți lipsească nimic. Numai că ție îți lipsește nevasta! Nevasta pe care o iubești. Și abia acum îți dai seama cât o iubești, când vezi că dragostea mamei nu te poate face s'o uiți.

Iată-mă după o lună, la judecătorie. Prima înfățișare. Nici nu-mi vine a crede că mă duc la judecătorie să mă despart de soția mea, pe care o iubesc, care nu mi-a greșit cu nimic, și de care nu am de ce să mă despart! Dar... (aici am simțit un cuțit în inimă) probabil că ea nu mă mai iubește. Altfel nu-mi dădea ea un telefon? Sau răbda ea să nu mă vadă o lună? Să încerc s'o împac? La ce bun? Dacă zice: nu? Nu mă fac de râs? Nici atâta mândrie n'am? Sunt bărbat, ce naiba!

Iat-o! M'a zărit și ea! Ah, ce privire rece mi-a aruncat! Așa, carevasăzică! Ia să-mi iau și eu o mutră mai țearpână! O salut, deschid ziarul și citeșc. Parcă văd ce citeșc? O văd pe ea înainte cu șase ani. Ce mult mă iubea! Și acum... parcă sunt un străin! Ridic ziarul mai sus, să nu-mi vadă fața îndurerată. Ea, în același moment, îmi întoarce spatele și citește un afiș. Ce indiferentă e! De afișe îi arde acum! Scot un oftat, că cineva de lângă mine mă întreabă compătimitor:

— Și dumneavoastră tot la biroul de decese?

Mai rău, răspund eu în gând. Și peste ziar, arunc o privire spre ea. Încă n'a terminat de citit afișul! Ah, ce-s femeile astea! Ce repede sunt ele în stare să uite! Și cum o mai iubesc! Ard! Și ce frumoasă e! Parcă nici-odată n'a fost atât de frumoasă ca acum, la divorț! Și, uite, ce elegantă! Rochia ei cea mai bună, ciorapii de nylon, ruj pe buze! De ce-i arde ei! (Am uitat că și eu mi-am pus hainele care mă prind mai bine).

Ne strigă. Pe ea o strigă tot pe numele meu! Mi se pare străniu! Dar, trebuie să recunosc, îmi face plăcere!

Venim în fața completului de judecată. Grefierul citește. Vrem divorț amândoi. Judecătorul ne întrebă: „Dece?“ Eu tac. Tace și ea. Judecătorul vrea să știe motivele. Parcă eu le știu? „Vă certăți des?“ Nu prea. „Și acuma, cum a fost?“ Însfârșit, ne privim. Ea e emoționată rău, lividă. Eu, nu știu cum sunt. Atâta știu: că-mi tremură genunchii. Însfârșit, ea povestește judecătorului cum a fost. Eu tac. Așa a fost. Confirm. Judecătorul, zămbește: „Și pentru asta, să desfaceți o familie? Nu-i păcat?“

Pe cuvântul meu dacă nu-mi vine să-l sărut. Frate, nu judecător. Gândește la fel ca mine. Cine ar lăsa o asemenea nevastă cu asemenea calitate? De-ai ști tovarășe judecător, cât o iubesc!... Nu mă lăsa tovarășe, n'o lăsa să mă lase! Dar tac. Tace și ea. Întrebarea judecătorului rămâne fără răspuns. El insistă: „Și sunteți siguri că nu mai puteți trăi ca soț și soție?“

Ah, de-aș ști ce gândește ea! De-aș ști că simte și ea ce simt eu, cum aș mai striga că putem să trăim ca soț și soție până la adânci bătrânețe! Dar nu strig, fiindcă nici ea nu strigă! Și nu vreau să mai pățesc și rușinea unui refuz categoric și disprețuitor! Mai ales când o văd cât e de încrunțată, și cum își mușcă buzele! Nu, nu, o să tac, chiar de-o fi să mor de inimă rea. Dar judecătorul, ah, dragul de judecător, parcă-mi citește mie în suflet, nu se lasă deloc: „Răspundeți, tovarăși, sunteți siguri că nu mai puteți conviețui? Din cele relatate nu aveți motive temeinice pentru divorț!“

Tovarăși, dragii mei tovarăși, așa a rămas! Cum am vrut eu și cum a vrut judecătorul (și am aflat mai apoi, cum a vrut și ea). N'au fost motive temeinice și n'am divorțat! Pe judecătorul ăsta și tot completul vi-l recomand la toți când veți avea de gând să divorțați! Vă salvează el! Nu vă lasă!

Când am ieșit dela judecătorie, ne-am oprit amândoi pe trotuar. Tăcuți, unul lângă altul. Eu eram amețit de fericire și-mi bătea inima ca un ciocan. Ea, părea mai puțin lividă. Am mers alături câțiva pași. Apoi am îndrăznit:

— Dacă vrei... tu... mai... poți să faci... apel...

Nu mi-a răspuns. Am mers câteva minute din nou tăcuți amândoi. Am trecut de stația tramvaiului. Atunci am căutat, timid, să deviu ceva, ceva mai intim, (auziți, cu nevastă-mea!).

— Ce-i pe acasă?
Nu-i spuneam nici tu, nici dumneata, nici pe nume.

— Nu știu! mi-a răspuns.
Am tresărit speriat.

— Cum nu știi?
— Am stat și eu... la mama?

Mi-a venit să sar în sus de bucurie. Care vasăzică nu avusese inima să stea singură în cuibușorul nostru. Nici ea! Deci se putea să mă mai...

— Tu... mă mai iubești... puțin!
A ridicat spre mine doi ochi mari, umezi. Apoi a izbucnit în plâns. Ne-am îmbrățișat și... ne-a fluierat milițianul. Eram în mijlocul străzii.

— Dar tu? făcu ea.
Iar ne-a fluierat milițianul. Și am pornit-o la braț.

Ne-am oprit în fața unui cinematograf.

— Intrăm?
— Da...

Și întocmai ca înainte cu șase ani, a fost un film minunat pe care însă... trebuie să-l mai văd odată. Pentru că cei care l-au văzut spun că e bun.

Desen de GION D. MIHAIL

„Produsele fabricii „Varga Catalin“ din Cluj sunt vopsite prost

Prevăzătorul

Pentru colegul tânăr niciun pic
De tragere de inimă nu are
Aceasta nu din pricină că-i mic
Ci pentru-ar putea s'ajungă „mare“.

— Pe gât ești roșu, și pe obraz puțin
Ce ai? O scarlatină? Un pojar?
Nu, dragul meu, am numai un fular
Făcut la Cluj, la „Varga Catalin“

Mărțișorul lui vorbă lungă

Am vrut să-ți dau un mărțișor
Frumos cum nu te așteptai
Dar văd că ai luat cuvântul
Așa că ți-l voi da în Mai.

În blocul naționalizat nr. 48—50
din Calea Victoriei, un tovarăș
sportiv dela etajul II, sparge
lemn în cameră, deteșorînd
așușmele!

Mărțișorul bărfitorilor

Nu știu zău ce mărțișor
Să vă dau. Orice v'aș da
O să spuneși tuturor
Că la mijloc ...„e ceva“.

Tovarășilor dela telefoane

Fac un schimb folositor
Și ca mărțișor
Eu vă dau un telefon
Voi să-mi dați un ton.

Sportivul claustrat pesemne
De gerul aspru care-l taie
Practică sporturi de odaie
Despică lemne.

Mărțișorul frizerilor cooperatori
care mai iau bacșiș

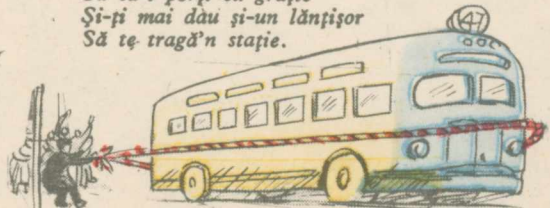
Chiar de-o să strigași un pic
Astă mi-e protestul:
Vouă nu vă dau nimic
Fiindcă... nu-mi dați restul.

Când ești neodăhnit ca el, sărmanul,
In-sport e foarte greu să te înalți
Nu l-a lăsat să doarmă mai tot anul
Noapți după nopți succesul celorlalți.

Autobuzului 47

Ție-ți dau un mărțișor
Ca să-l porți cu grație
Și-ți mai dau și-un lăncișor
Să te tragă'n stație.

Gion
1954

ZOOTEHNIE PRACTICA

(Manual pentru începători)

de D. GALICEANU

CAPITOLUL I.

(Orientări generale)

Despre familia porcinelor. (Sfîrît istoric, cu precizări științifice).

Originea raselor de porci se pierde în negura veacurilor. Știința zootehnică a stabilit în mod neîndoiebnic că, din cele mai vechi timpuri, porcul domestic a folosit mult o-mului, viu sau sub diferitele forme în care se găsește în natură: mușchiuleț, slănină, cărnați, etc. Tot știința zootehnică a mai stabilit că omul joacă un mare rol în viața porcului și viceversa.

Mediul, înmulțirea, obiceiurile. Porcul are proust obicei de a trăi în murdărie, care este mediul lui favorit. În practica zootehnică moderne problema adaptării la un mediu curat dă mult de furcă șefului subsecției G. A. S. Pădureți, raionul Costești, regiunea Pitești, tovarășul Alexandru Nataliu. Aceasta din cauza numărului mare de porci și slabelor măsuri luate pentru îngrijirea lor, după cum se poate vedea, statistic, mai jos:

Numărul aproximativ de capete	600
Scroafe de rasă	146
Boxe destinate cazării	38
Padocuri rudimentare	câteva
Locuri sub magazii	idem

TOTAL... claie peste grămadă

Citind datele statistice, scoatem prețioasă concluzie că e imposibilă o asemenea viață. În asemenea aglomerație, mediul influențează mult asupra creșterii și dezvoltării individuale a porcelor nou-născuți de care ne vom ocupa în capitolul următor.

CAPITOLUL II.

Natalitatea și mortalitatea.

Buna creștere a porcelor.

Porcelii vin pe lume în grupuri, mai rar câte unul singur. Grupurile sunt cu atât mai numeroase cu cât scroafele sunt mai de rasă. Vom continua să dăm exemple tot dela G.A.S.-Pădureți, subsecție care aparține de G.A.S. Stolnici, unde este medic veterinar tovarășul Drăghici Ion și zootehnician șef tovarășul Alexe Gheorghe, cari, la alcătuirea acestui manual, ne-au pus la dispoziție date din bogata lor experiență.

Natalitatea porcelor dela subsecția G.A.S. Pădureți, e așa și așa. În schimb mortalitatea e mare. Să facem o precizare științifică a cauzelor mortalității. Porcelii nu sunt de fier. Din această cauză sunt foarte sensibili la următoarele calamități:

1. Molimă.
2. Nepăsare.

Dela început trebuie să spunem că porcelii dela subsecția G. A. S. Pădureți sunt predispuși la aceste nefericiri, încă înainte de a se naște, din cauza unor condiții vitrege. Unii văd lumina zilei pe sub magazii, alții în mijlocul cârdului, alții se nasc prin tușuri, iar unii chiar în cimitirul învecinat. Cei cari fac parte din această ultimă specie, datorită mediului jalnic, sunt dela început melancolici.

După cele mai recente cercetări științifice s'a stabilit că molima, factor primordial al mortalității porcelor se datorește unor microbi necunoscuți, chiar și medicului veterinar Drăghici Ion. El a refuzat să facă autopsia rămășițelor pământești ale unor porci aduși în mod special pentru acest lucru, cu un docar, de către Alexandru Nataliu, șeful subsecției G. A. S. Pădureți. Motivul refuzului se rezumă într'o frază laconică pe care o redăm textual: „Nu fac autopsia că miroase și, în definitiv, sunt ocupat“. Această frază explică pe larg cea de a doua cauză a mortalității: nepăsarea. Pentru că-i miroase urât, și pentru că e ocupat, medicul veterinar Drăghici Ion a trecut numai de cinci ori în ulți-

mele șapte luni pe la subsecția G. A. S. Pădureți.

Buna creștere a porcelor. După pofta de mâncare și după dimensiunile corpului, clasificăm porcelii în trei categorii: sugaci, godaci și porci în toată firea. Până a ajunge însă la această ultimă categorie, ei suferă multe lipsuri. Cea mai mare lipsă e lipsa de hrană suficientă (concentratele necesare) care e invers proporțională cu pofta lor de mâncare. Conducerea G. A. S. Stolnici a neglijat trimiterrea hranei pentru porcelii dela subsecția Pădureți, astfel că numeroase exemplare au un aspect de debilitate tipică. Dealtfel și neglijența conducerii e tipică.

Pentru respectarea adevărului științific, precizăm că muncitorii dela subsecția G. A. S. Pădureți au inimă miloasă. Ei ar da cu dragă inimă porcelor ceva din rațiile proprii, dar,

din păcate (păcatele conducerii G.A.S. Stolnici) nici ei nu le-au primit la timp.

Concluzii. Ne-am propus ca în manualul de zootehnie practică să enunțăm câteva probleme principale în creșterea animalelor domestice. Pentru aprofundarea cunoștințelor și exemplarelor concrete, vă indicăm spre consultare următoarea bibliografie:

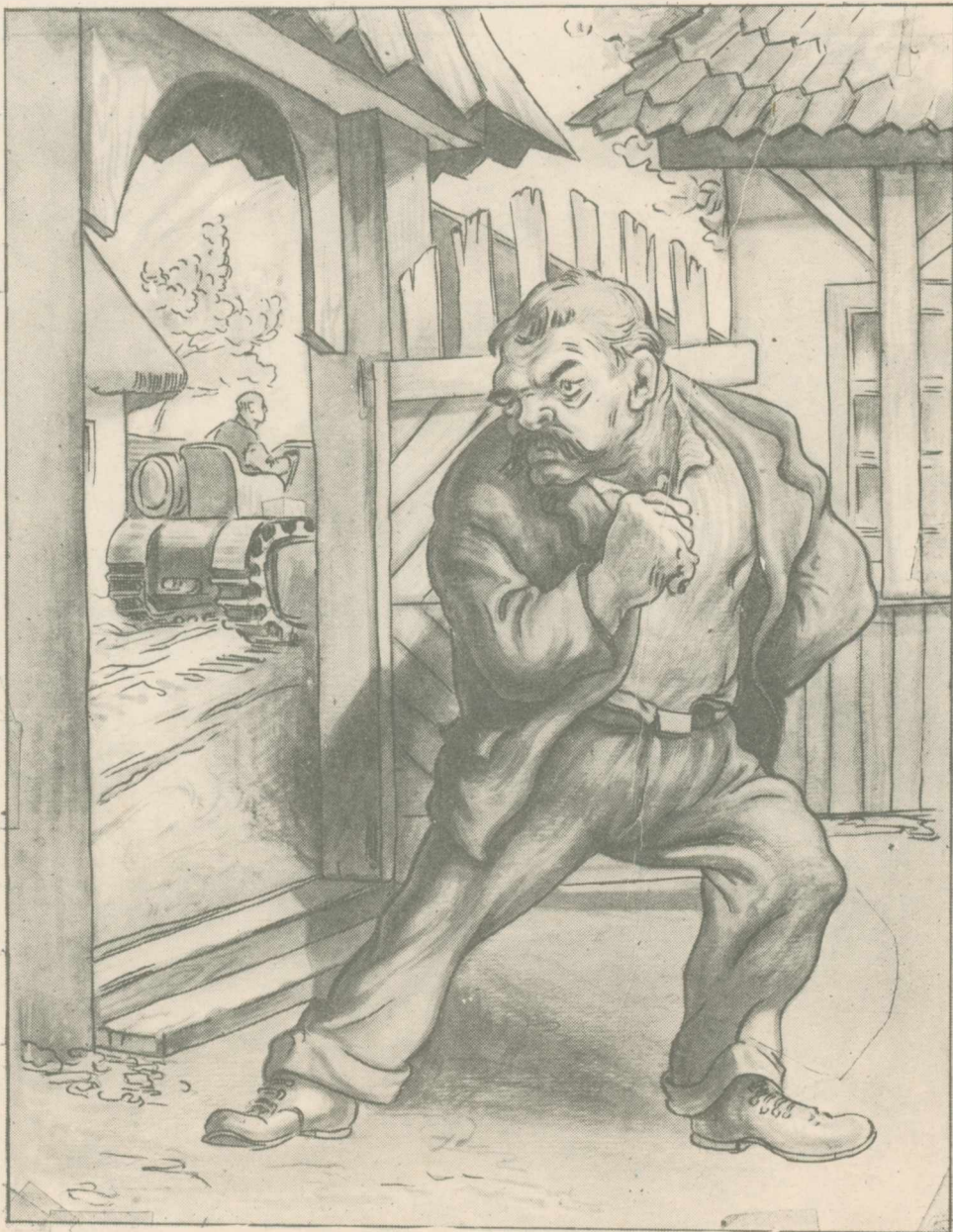
DRĂGHICI ION (doctor veterinar la G. A. S. Stolnici).

Metode practice de combaterea molimii la porcine. (cu o prefață de Alexandru Nataliu, șeful subsecției G. A. S. Pădureți). Vol. I.

ALEXE GHEORGHE. (zootehnician șef).

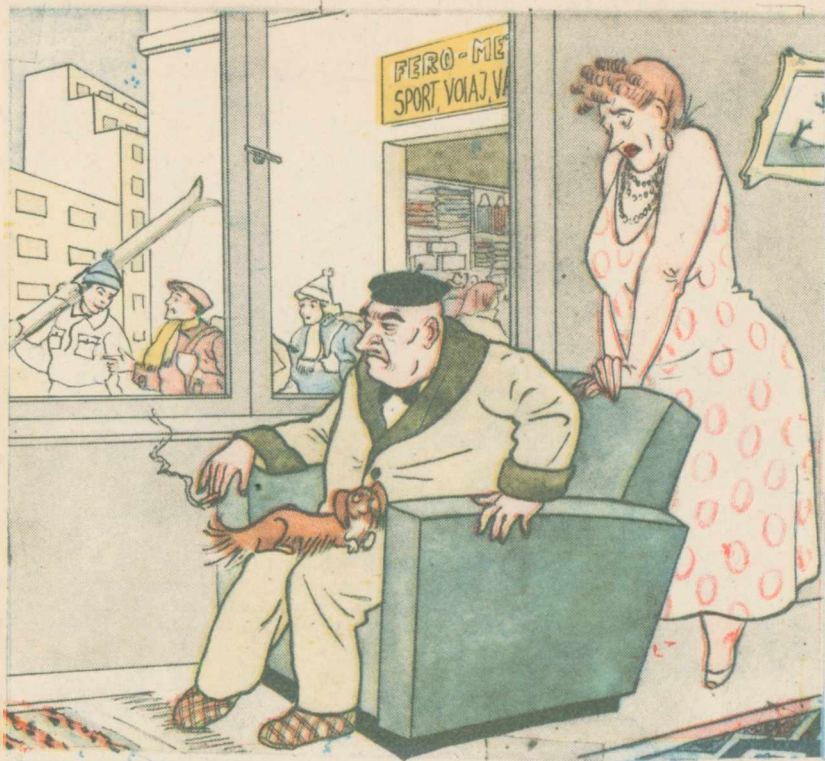
Minimum de hrană, maximum de randament. (din experiența unui zootehnician). Broșură.

SUPERSTIȚII ADEVĂRATE

— Auleu, mi-a trecut tractorul prin față.

Desen de N. BOGDAN

— „Vai, Jorji! Dela o vreme nu mai ai odihnă!”
 — „Cum o să am, când îi văd cum pleacă pe la casele de odihnă?”

Desen de F. CALAFETEANU

POVESTEA UNUI

A fost odată ca niciodată, că de n'ar fi nu s'ar povesti... Și totuși nu este, dar se povestește...

Povestea podului din Negrești începe în toamna anului 1951. Construirea lui a fost luată în antrepriză de I.R.C.L., secția 3-a Vaslui. S'au adus materialul, și, în scurt timp podul a fost ridicat pe schele. Și pe schele a rămas. În vara anului 1952, I.R.C.L.-ului nu i-a mai plăcut cum se prezintă podul, mai cu seamă că o parte din schelărie se dusese, nu pe apa Sâmbetei, ci pe apa Bârladului. Și s'a hotărât să-l construiască într-o nouă variantă... S'au bătut la repezeală câteva scânduri, s'au fixat câțiva piloni, și gata construcția!

— Și o să țină podul ăsta? întrebau oamenii crucindu-se.

— O să țină, răspundea I.R.C.L.-ul, numai să nu treacă nimeni peste el!

În primăvara anului 1953 a apărut din nou I.R.C.L.-ul. Apăruse tocmai când podul... dispăruse.

— Cine a luat lemnăria? au sărit „specialiștii”.

— Apa! au răspuns locuitorii.

— Dece n'ați dat fuga să ne anunțați?

— Păi, n'am avut peste ce trece l...

— Așa nu mai merge! au spus ei.

— N'are ce să mai meargă, că, s'a dus cu totul! au spus oamenii.

— Vom aduce o echipă, și, în câteva zile terminăm și cu podul ăsta! anunță I.R.C.L.-ul.

Intr'adevăr, chiar a doua zi a sosit o echipă formată din... doi oameni. Unul era supraveghe-tor...

Au lucrat toată vara. După patru luni de muncă intensă, podul era aproape... dărâmat! Gogeamite pod de 32 metri lungime și 12 metri înălțime! Pe urmă a venit toamna, și apele umflate ale Bârladului au dus la bun sfârșit ceea ce începuse I.R.C.L.-ul Vaslui...

— Ce facem? au întrebat oamenii din Negrești.

— E ceva necurat la mijloc! au răspuns specialiștii. Mai cunoaștem noi un caz asemănător

— Da?

— Da! Al meșterului Manole. Ce clădea ziua, se dărâma noaptea.

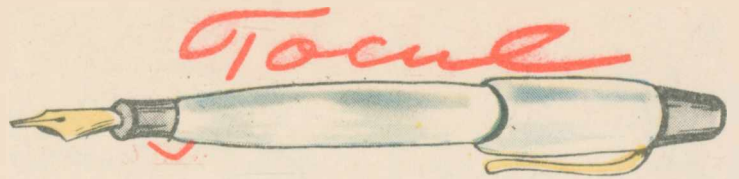
— Stai frate că nu e același lucru, replică unul din locuitori. Dumneavoastră nu clădiți nimic ziua... Ați luat în antrepriză podul de aproape 1.000 de zile și n'ați făcut nimic.

— Cum nimic? Ia privește aici: planuri, proiecte, devize. Asta e treaba cea mai grea. Acum nu mai rămâne decât de făcut podul!

I.R.C.L.-ul îi consolează:

— Fraților, n'aveți nicio grijă. Nu știți zicala: „cu răbdarea treci marea”?

— Știm noi: au răspuns ei, dar vezi că pe lângă răbdare mai e nevoie și de pod...

de NIC. TAZODAN

Aveam de scris o schiță. Tema: ușurința cu care se recepționează unele obiecte de larg consum. În imaginația mea începuse să ia formă: un cetățean care-și cumpără o haină... În sfârșit ce să mai lungim vorba. Am luat tramvaiul și am pornit-o spre casă. În tramvai m'am gândit tot timpul la subiect, ba mi-am făcut și câteva însemnări cu tocul meu rezervor. (E bine să rețineți acest amănunt, pentru că în toată povestirea numai despre toc va fi vorba). Se conturase totul. Abia așteptam s'ajung acasă.

Când să cobor bag de seamă că nu mai am tocul. Caut în buzunarul din dreapta, caut în stânga, tocul nicăieri. (Tocul: Pelikan cu peniță 14 carate). Ce să fac? Să mă omor pentru un toc? Nu e, nu e. Ducă-se.

N'am de lucru și îi spun taxatoarei.

— În caz de găsești un toc, dă-mi te rog un telefon.

I-am lăsat numărul și, după vreo două ore, țâârrr! telefonul. Ridic receptorul și...

— Allo!

— Da! zic.

— Ați pierdut un toc?

— Da, am pierdut un toc.

— Duceți-vă în strada Tăbăcăriei Nr. 7, la fabrica de încălțăminte „Nicolae Bălcescu”. Stați de vorbă cu tovarășul director Lupu Andrei.

— În privința tocului?

— Da.

— Mulțumesc.

Las schița baltă și fug... Oricum era Pelikan cu peniță de aur. Ce, să pierd așa de pomână un toc? Nu face.

Ajung.

— Pe cine căutați?

— Pe tovarășul director Lupu

— În ce problemă?

— Am pierdut tocul.

— Eu sunt directorul Lupu.

— Imi pare bine.

Directorul scoate dintr'un dosar niște adrese, niște procese verbale și mi le întinde.

— Uitați-vă: asta-i situația, vina nu este numai a noastră. N'am avut ce face. Descălțați-vă.

— Să mă descălț?

— Da.

— Pentru ce?

— Cum pentru ce? Pentru toc

— Unde-am nimerit? Aiurez?

Am halucinații? Nu. Sunt aici la directorul fabricii de încălțăminte, la tovarășul Lupu, venit pentru tocul meu cu peniță de aur 14 carate.

— Tovarășe director, nu vă supărați, dar tocul l-am pierdut în tramvai.

— Era aglomerație?

— Da.

— V'a călcat cineva pe pantof

— Da, m'a călcat.

— Atunci l-ați pierdut.

— Poate.

— Descălțați-vă,

Iar. Ce o avea cu pantofii mei?

— Vă salut, tovarășe director, și mi-a părut bine.

— Cu tocul cum rămâne?

— Dacă nu vreți să mi-l dați.

— Păi descălțați-vă.

Se deschide ușa:

— Cu tovarășul director.

— Eu sunt.

Mă așez pe scaun și ascult.

— Am pierdut tocul, zice cel care a intrat.

Mă ridic de pe scaun. Incepe să devină interesant. Mă apropiu de cetățean.

— Al dumitale ce marcă era?

— Nicolae Bălcescu.

N'am auzit de marca asta. Al meu era Pelikan cu peniță de aur 14 carate.

N'am timp să mă dumiresc și mai intră cineva.

— Nu vă supărați, am pierdut tocul.

Și ăsta a pierdut tocul.

— Descălță-te! aud vocea directorului.

Pe toți ne descălță. Îi întind directorului un pantof și-l rog frumos:

— Tovarășe director v'am făcut plăcerea: m'am descălțat. Acum scoateți tocul.

Imi ia pantoful și-l văd că trage de toc.

— Nu pot să-l scot. Ia să-l văd pe celălalt. Are toc. Mi-ați spus c'ați pierdut tocul.

— Am pierdut.

— Care?

— Pelikanul.

— Și ce am eu cu Pelikanul dumitale?

M'am dumirit. Toți pierduseră câte un toc, numai eu un stilou. Am cerut scuze directorului Lupu dela fabrica de încălțăminte „Nicolae Bălcescu” că i-am răpit timpul. A cerut și el scuze cumpărătorilor care și-au pierdut tocurile, și ne-am despărțit.

Acum lucrez la foiletonul „Mi-am pierdut tocul”. În el e vorba de fabrica de încălțăminte „Nicolae Bălcescu” din București, care pune pe piață pantofi cărora le cad tocurile. Telefonul nu știu dela cine l-am primit, dar în orice caz îi mulțumesc.

Iar la sfârșit, o surpriză! Am găsit tocul. Pardon, stiloul. Era în căptușeala hainei.

Eronim

de ANA VERA DUMITRAȘCU

Nu știu zău ce are lumea cu el, că eu l-am cunoscut și v'oi spune pe șleau: șef ca Eronim încă n'am văzut, și nici nu cred să mai văd câte zile oi trăi. Ce autoritate! Ce siguranță de sine! Ce hotărâre în acțiune! Ce șef impunător!

Să nu credeți că a fi șef la Muncă și Salarii e lucru ușor. (Că acolo e șef Eronim Damian: la serviciul Muncă și Salarii din Unitatea de transporturi C. F. F. Piatra Neamț). Câte griji, câte greutăți n'are de întâmpinat un șef de serviciu, mai ales când e nou în muncă (și salariu) cum era Eronim în 1952, când a fost numit. În primul rând, un lucru foarte important a fost alegerea biroului: Eronim, născut parcă pentru șefie, a pus piciorul în prag. A pus piciorul în pragul unui birou, pe care-l ocupa un alt funcționar și a rostit, fără drept de apel: „Aici, e biroul meu!” Și s'a instalat.

Apoi, pentru a demonstra subalternilor, capacitatea sa de șef, a început a da primele dispoziții: „Dumneata, ce muncă ai?” „Responsabil cu întrecerile și...” „Bine! Ia dă-mi servieta încoa!” Apoi a trecut la altul:

„Dumneata?” „Eu...” „Bine! Ia ascute-mi creionul ăsta.” „Dar dumneata?” Al treilea, n'a mai apucat nici el a răspunde, că a și primit o sarcină: „Pune-mi șapca în cui!” (Poartă șapcă Eronim. Cu toate că până mai ieri, pălăria îl prindea de minune. Nici eu nu știu ce gust i-o fi venit).

Și uite așa a intrat Eronim, în șefie și în subalterni. Aceștia însă, subalterni, ce să-i faci, n'au sesizat capacitatea și posibilitățile lui Eronim. Ba au început să-și dea ifose, pretinzând că nu așa se completează o situație cum o lucrează șeful, că nu așa se completează un formular, cum face șeful, că normele trebuie aplicate în mod just, nu la nimereală, cum le aplică șeful, mă rog, fel de fel de asemenea nimicuri, pe care ce-i drept șeful nu prea le pricepea, dar spuneți și dumneavoastră mărunțișurile astea (observațiile subalternilor) sunt treburi de șef? Și au început subalternii să comenteze și să critice activitatea și atitudinea lui Eronim! De unde să știe ei, că Eronim era născut pentru a fi șef! Dar Eronim știa! Și o știa și fostul director al unității C. F. F., Podoleanu, care pentru acest motiv, probabil, l-a instalat în postul pentru care fusese născut.

Și a început Eronim, să introducă reguli noi. Regulile astea noi, le-a simțit primul pe pielea lui, muncitorul Andronache, când a fost dat afară din birou. (Regulă mai nouă ca asta, se putea?). Spusese omul că o copie după bonurile de lucru, trebuie să rămână la el, la muncitor. Ca de obicei. Dar Eronim n'a fost de părerea lui. Și fiindcă Andronache, n'a fost nici ei de părerea lui Eronim, s'a trezit omul în spatele ușii pe care intrase.

Și a mai introdus șeful și alte reguli. Înainte de a veni Eronim, treaba la Muncă și Salarii mergea alandala. Venea omul dela sector la unitate, Luni, și tot Luni își încasa drepturile de concediu. De când a venit Eronim, s'a organizat munca. Venea omul Luni, să-și ia drepturile de concediu și... nu mai pleca. Adică, pleca și venea iar, pleca și iar venea, trei, patru, cinci, șase, și chiar zece zile, la rând, până-și lua drepturile. Și „organizarea” asta, au simțit-o ca și Andronache, pe pielea lor, muncitorii, Zaharia Ioan, Lupu Vasile, Grossu Dumitru și așa mereu alții.

Dar câte n'a mai „îndreptat” Eronim! Uite, până la șefia lui, fiecare era trecut pe schemă, după munca pe care o îndeplinea. Acum, de când cu Eronim, regula asta învechită, nu mai există. A schimbat-o Eronim. Așa se face, că muncitorii Zaharia C., Pascu C., și alții dela C. F. F. Tarcău, cari fac muncă de operatori iau salariu de manevranți. Nu degeaba-i Eronim șef la Muncă și Salarii.

Dar subalternii, subalterni: vorbesc. Cică șeful nu iese din birou. Că de ce să-și lase ei locomotivele și să vină la Eronim? Mai bine să-și lase Eronim biroul și să vie la locomotive. Păi, se poate? Dacă pleacă oamenii dela locomotive, nu mai merg locomotivele. Bine. Să zicem. Dar, dacă pleacă Eronim dela birou, mai merge biroul? Ei vedeți? Locomotivele sunt multe. Nu merge una, merge alta. Dar biroul, e unul singur. Și uite deaceia, vin oamenii la Eronim, și nu se duce Eronim la oameni.

Dar să nu credeți că Eronim, se poartă așa, cu toți oamenii. (Adică, să-i dea afară, să-i pună pe drumuri sau să-i încadreze pe dos). Nu. Când socotește Eronim, că unul merită, îl ajută. De exemplu, pe tovarășul M. Furtună.

Ce posturi frumoase a ocupat el un timp, datorită lui Eronim. Spuneau oamenii că-i nepriceput. Ei și? Toți ne-am născut gata pricepuți? Omul învață! Trebuie să-i dăm timp să învețe! Și mai ales, când e fratele nevestei, (cum e M. Furtună) trebuie să-i dăm foarte mult timp să învețe.

Dar iată că într-o zi din 1953, la o adunare generală, au făcut oamenii un cor. Chiar în plină adunare. Dar nu un cor, din astea obișnuite. Altfel de cor. Când l-a auzit Eronim Damian, i s'a făcut negru înaintea ochilor. Să fi cântat corul cântecul „Doruleț” sau „Lie Ciocârlie”, i-ar fi plăcut lui Eronim. Dar, corul ăsta al muncitorilor a cântat altceva: ca să-l schimbe conducerea pe Eronim. Cum ar veni, un marș. Și Eronim, s'a trezit... solo. Numai că o fi fost el „solo” în ședință. Pe urmă însă n'a mai fost solo. Că, se zice, fostul director Podoleanu, i-a luat iar destinul în mâini, și astăzi, șef la Muncă și Salarii tot Eronim este.

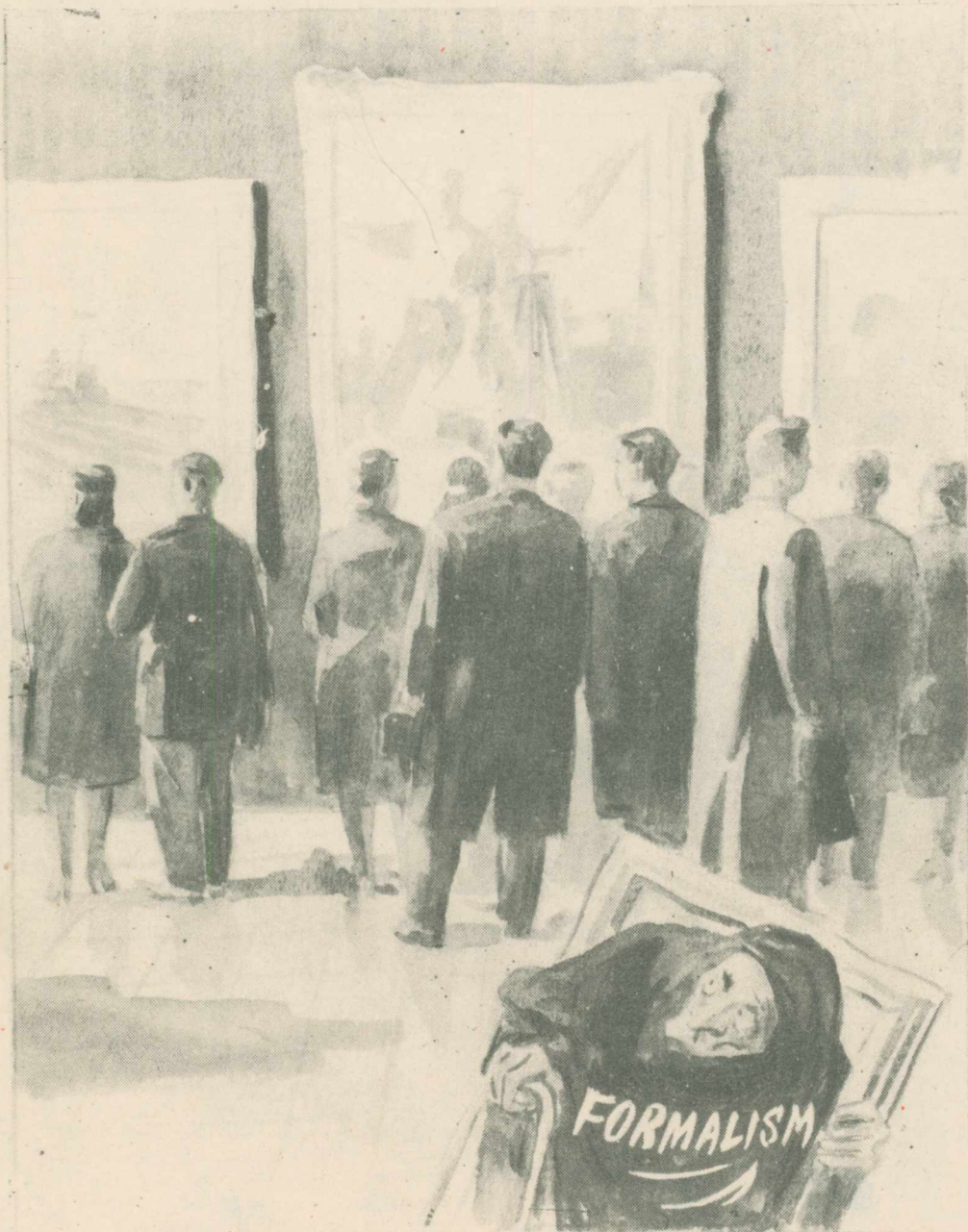
Tare, Eronim. Și autoritar. Și hotărât. Eu, drept să vă spun, nu cred să mai fie pe undeva alți șefi ca el.

Dar dacă cumva or mai fi, și-i știți careva, chemați-mă și pe mine să-i văd. Zău, chemați-mă. Că mi-i tare drag să-i cunosc. Și dacă-i cunosc eu, e bine. Că-i cunosc și alții...

(După un material trimis de corespondentul nostru M. Țintă)

„URZICA” 7

LA EXPOZIȚIA ANUALĂ DE STAT A ARTELOR PLASTICE

— Vai de bătrânețele mele, din an în an pătrund mai greu aici...

Desen de P. NAZARIE

Scopurile reorganizării cabinetului Yosida sunt îndreptate spre remilitarizarea grabnică a Japoniei.
(Ziarele)

Desen de N. JURĂSCU

NOTE D

Sărbătorile de iarnă i-au pricinuit ne fără margini. Din cauza milioane dumneavoastră, a căror înfățișare s zilele festive. Da de unde! Atunci de familii fără adăpost pe care le-au sub coviltirul lui Dumnezeu. Nici zecilor de mii de copii vagabonzi, d ai caselor de corecție și ai inchorilor merit-o! Din pricina sărbătorilor de priu zise.

După cum se știe, în preajma lor, nite, sute de mii, milioane de cărți p legenda magilor călăuziți de stea. Carthy? Magii n'au nimic cu Mc C au scăpat de comisia pentru cercetare și au toate șansele să nu treacă pe amprentelor digitale. Dar dacă n'au iată că are Mc Carthy cu magii. Prec re ei, Baltazar pe nume, a fost negru negru sadea. Ei, ce ne facem atunci, șa? Cred că începeți să bănuți sufe gravele lui frământări. Numai că, în existat un om politic chinuit de înt Goebbels. Iar chestiunea ce-l frământ lui Cristos. Mai expeditiv, și mai in de pe malurile Potomakului, Goebb problema. A pus mâna pe condei „Das Reich“: „Cristos a fost arian. cumente doveditoare, dar eu simt că într'adevăr, a ajuns. Un an mai târ vastă-sa cianură, sub zidurile fumegâ Zece ani după el, Mc Carthy este n'a fost negru. N'am pentru acest fa dar eu simt că așa a fost. Și ajunge! Intr'adevăr ajunge.

***

Cultura mc carthystă ia forme di Acum câteva zile, orchestra unei stați a început executarea „Simfoniei neter mai că dirijorul ce și-a spus? De v minat-o, pot să n'o isprăvesc nici e filarmonica la mijlocul lucrării.

Dacă lucrurile s'ar fi isprăvit aici, meni. Fantezia unor oameni de artă să intervină și în opera lui Schubert, lui Stendhal „Roșu și Negru“ a fost fiind, socotit primejdios, iar expresia

IN LUMINA FAPTELOR

Așa s'a întâmplat. Fiul fabricantului de arme Fritz Thissen, după prăbușirea Germaniei hitleriste a vândut o parte din colecția de tablouri pe care o „agonisise“. Se părea, într'adevăr, că pentru Herr Thissen au venit zile negre. Totuși, cu cele două milioane de dolari primiți pentru colecția de tablouri, și cu sprijinul amicilor săi de peste ocean, pare-se că s'a putut descurca destul de bine.

Nu demult, Thissen a cerut unor negustori de obiecte de artă din New-York să-i răscumpere tablourile dela actualii lor proprietari, pentru aceasta punându-le la dispoziție suma de trei milioane dolari. Negustorii în cauză și-au manifestat nedumerirea în privința acestei noi metode de comerț: să vinzi cu două milioane și să cumperi același lucru cu trei? Faptul acesta nu poate fi cuprins în limitele gândirii negustorești. Thissen însă le-a servit următoarea explicație: cele două milioane de dolari au fost investite în industria de armament și i-au adus ca beneficiu alte opt milioane. Ii convine deci

să-și răscumpere colecția de tablouri cu trei milioane, rămânând cu alte șapte în buzunar; tot în vederea zilelor negre ce vor veni cu siguranță pentru alde Thissen, Krupp și alții.

***

Știința burgheză, aservită marilor monopoluri, nu se mai mulțumește să bată pasul pe loc; azi strădaniile așa zișilor savanți ai lumii capitaliste sunt îndreptate spre a împinge lumea, cu pași mari, înapoi. Acești pseudo-învățați consideră că pentru a ajunge la barbarie sunt insuficiente „descoperirile“ de până acum: napalmul, guzganii ciumați, cât și noile teorii malthusiene.

După cum relatează revista medicală germană „Heilkunst“, un profesor dela „Virginia University“ S. U. A., pe nume Britton, se ocupă cu cercetări intense. Problema ce-l preocupă pe Britton este de natură să stărnească revolta și indignarea oricărui om cu mintea întreagă. Profesorul Universității Virginia face ex-

periențe pentru a obține un tip de om inferior... Prin fecundarea artificială a femelelor de cimpanzeu, profesorul canibal speră să obțină ființe vii, care, după părerea sa, vor dispune de „înșușiri folositoare“. După Britton, acești oameni-maimuțe vor fi foarte puțin pretențioși, ar dispune de o mare forță fizică și, cu toate că ar fi incapabili să judece, vor putea îndeplini în mod independent anumite munci simple.

Evident aceste calități sunt nu numai folositoare, dar deadreptul ideale pentru cercurile dominante ale capitalului monopolist. Nu este deci de mirare că Britton obține pentru cercetările sale subvențiile necesare. Ce avantaje extraordinare ar reprezenta pentru domnii respectivi, dacă aceste ființe, jumătate om, jumătate maimuță, și care nu sunt în stare să gândească ar fi dresate să ucidă.

Uriașul aparat de propagandă de peste ocean, vorbește în permanență despre necesitatea apărării culturii atlantice. Iată oamenii-maimuță, apărătorii ideali ai acestei „culturi“.

PRE MC CARTHYSM

de AUREL BARANGA

thy o amărăciuri, veți spune mai tragică în sutelor de mii bătărilor geroase O fi din cauza nți permanenți e. Iar n'ați ni- rătorilor pro-

lor lui Mc Carthy. Dar s'a mai întâmplat ceva. Și anume intervenția crainicului care a binevoit să aducă o contribuție personală și de preț la istoria culturii muzicale mondiale.

„Știi de ce nu și-a terminat Schubert simfonia“, a spus crainicul? „Fiindcă n'a apucat să mănânce din făina de ovăz fabricată de Casa Machin Choșe et. Co“.

Cine e neisprăvit în toată această poveste: simfonia, direcția culturală a postului de radio, sau dirijorul?

* * *

Mc carthysmul intră și în știință. Astfel, un onorabil profesor de istorie dela universitatea din Birmingham, sir Raymond Beazley, a scris de curând o carte consacrată lui Bismark. Evident, despre Bismark se pot spune multe lucruri și scrie foarte multe volume. Profesorul de istorie mc carthystă și-a închinat studiul său unui aspect inedit din istoria cunoscutului om de stat prusac. Și anume, virtuților pacifice ale lui Bismark. Recunoaștem că travaliul nu i-a fost ușor. Este destul de dificil să vorbești de Bismark și de virtuți pacifice în același timp. Dar autorul a găsit fără mari dificultăți, calea: scrie despre Bismark de după anul 1871. Adică de după anul războaielor sale.

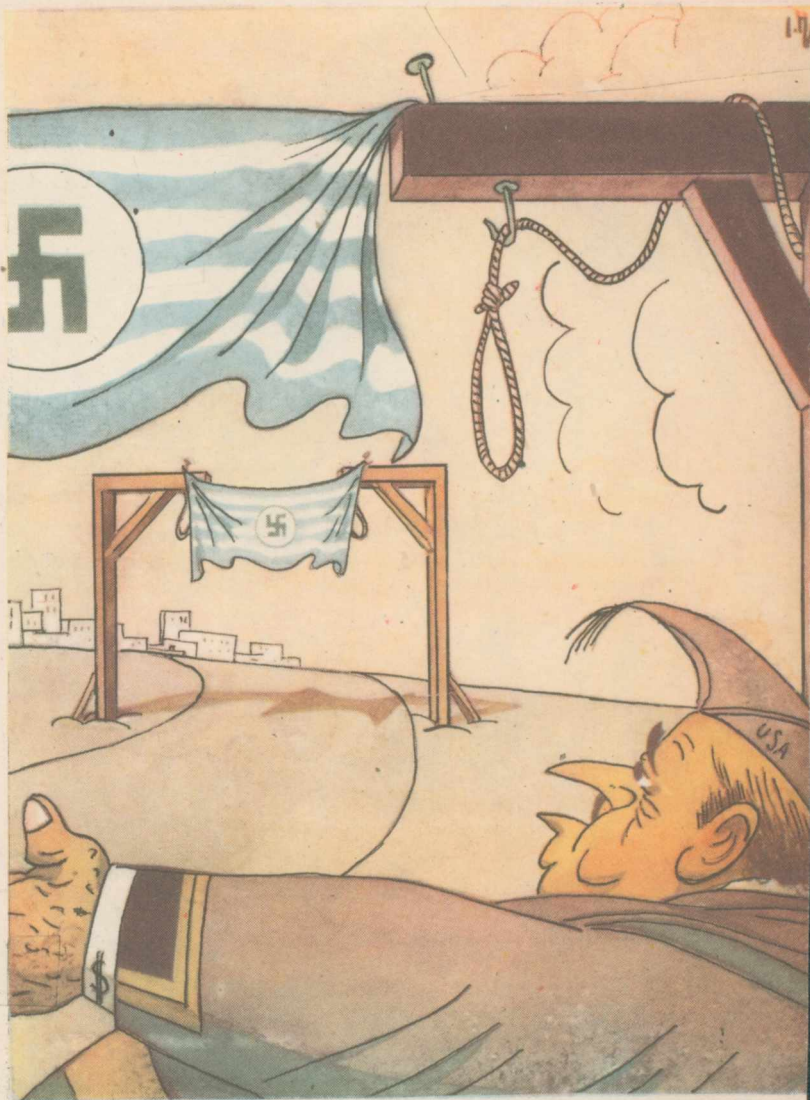
E, trebuie să recunoaștem, o mare abilitate mc carthystă, dar nu prima. Dacă hitlerismul devine, sub oblăduirea mc carthysmului, doctrină de stat în Germania occidentală după 1945, de ce să nu fie Bismark un apostol al păcii după 1871?

* * *

Nu trebuie să ne închipuim însă că toți oamenii de știință ai Statelor Unite sunt de acord cu Mc Carthy. Iată, de pildă, ce spune istoricul american Charles Beard cu privire la molima răspândită de Mc Carthy și de ciracii săi: „Astăzi, nu poți să-ți aduni nici gândurile în Statele Unite, fără a fi acuzat de reunione ilegală“.

Lucrurile sunt limpezi, și, că așa stau, nu încapă îndoială. Dacă cinci oameni se întâlnesc și vorbesc despre pace, e firesc și la mintea oricui că Mc Carthy vede în treaba asta un complot antiamerican. Dacă patru oameni se reunesc și se întreabă cum își pot îmbunătăți viața, e dincolo de orice dubiu că cei patru sunt conspiratori. Dacă trei oameni schimbă între ei o părere despre plaga șomajului ce se întinde, mai e nevoie de vreo dovadă că sunt „roșii“? Dacă doi oameni merg pe același trotuar și tac, mai e necesară vreo probă că sunt suspecti? Și „vrăjitoare“ și agenți? Și dacă stai singur în cameră, îngândurat și trist, întrebându-te pe drept cuvânt ce dește pregătește Mc Carthy Statelor Unite, mai poate măcar fi ridicată întrebarea dacă ești sau nu „un periculos comunist“?

În 1941 Goebbels scria: „Incerc să mă despart de logică“ 13 ani mai târziu, Mc Carthy a reușit deplin.

FRANCO: — Cu pregătirile astea, Papagos o să se sîrca la el acasă!..

POVESTE CAPITALISTĂ

Desen de FR. GHENADESCU

— Stați gentlemen, am o afacere mai bună pentru voi!

— Investiți-vă capitalul în exploatarea minelor de aur dela Polul Sud și veți câștiga mie la sută.

Desen de F. ARNO

Tarna

Vara

JURNALUL DE MODĂ

Cum ar arăta moda, dacă ne-am lua după vitrinele magazinelor „Textila” și „Încălțămîntea”!

Poveste vânătoarească

de N. Icuță

- ...Și ?
- Și cum îți spuneam... Stai, unde am rămas ? A, da ! Mergem Tănăsescu ce merge...
- Care Tănăsescu ?
- Președintele Filialei de Vânătoare Sibiu.
- Și ?
- Și, deodată, dă cu ochii de un iepure. Pune arma la ochi, trage, îl dă peste cap, îl bagă în geantă și...
- Și ?
- Mergem președintele ce mai merge, alt iepure. Pac, îl bagă 'n geantă ; nu face nici doi pași, alți doi iepuri. Pac, pac ; două focuri, doi iepuri...
- Ii bagă 'n geantă și...
- Incarcă președintele filialei de vânătoare arma, nu face nici o sută de pași, alți șase iepuri. Pac, pac, șase focuri, șase iepuri au dat ortu' popii !
- Ia stai frate, ce fel de pușcă avea Tănăsescu ăsta ?
- Calibrul 12.
- Bine, calibrul 12, dar cu șase țevi ?
- Lasă, mă, că nu te pricepi la vânătoare. Nu există armă cu șase țevi. O armă de vânătoare are cel puțin o țevă și cel mult trei.
- Foarte bine, aici am vrut să te aduc. Pușca lui Tănăsescu are două țevi, nu ?
- Da.
- Spuneai că au sărit șase iepuri, șase focuri, și gata iepurii. Cum adică ?
- Simplu. Tănăsescu mai era cu încă trei inși, prieteni de-ai lui...
- Te laudai că-mi spui o poveste vânătoarească...
- Acuma vine.
- S'aud.
- Vănuu într'o zi nepermisă.
- Dar ce asta-i poveste ?
- Dar ce, ăsta-i președinte ?

Desen de V. VASILIU

- Ce-i asta bărbate, mergi la bal mascat ?
- Ba, mă duc la o ședință de critică a muncii mele...

de SILVIU GEORGESCU

Numai cine n'a gustat zi de zi, șase luni, chinul ceaiurilor de mentă și al supelor de zarzavat, numai acela nu-și poate închipui bucuria cu care Vasilică Procopeanu a închis în ziua aceea, pentru ultima oară, ușa poli-clinicii din Batiște.

A dat fuga în prima cofetărie, și, fără să închidă ochii ori să se scuture ca de obicei a înghițit pe nerăsuflate cele din urmă pra-furi, plescăind chiar, pofcios, din limbă, ca după cine știe ce bunătați.

De aei, Procopeanu a trecut glonș drumul într-o Alimentară, unde vreme de o jumătate de ceas s'a tot învărtit de colo-colo, aspirând cu nesăț, ca pe aleile cu ozon dela Predeal, mireasma îmbătătoare de afumături, trapistă, și chefali.

Insfârșit! Adio zeamă de orez și „Carbo-dif“, adio siminichie și compot!... Adio!

A făcut în grabă și unele cumpărături și s'a pomenit în stradă. A dat colțul pe Romană, și, deodată, și-a mai amintit de un „of“. O bere!... Insfârșit are să poată bea o bere... Ochii-i strălucesc de bucurie. La naiba cu sticlele de Borsec și Covasna!

Insetat ca un beduin, a intrat în primul restaurant. A ochit o masă chiar lângă bufet. De aci totul se poate vede mai bine. Și ospătării. Toți în haine albe. Cum mai aleargă de colo-colo! Aăbine, zău!

— Loc! Faceți loc, tovarăși!... Pofțiți la mese!... Nu stați în drum, vă rog!

Sus, dela un capăt la celălalt al rafturilor, o placardă! „Aici servește brigada de bună deservire a tovarășului Stelică Speteanu“.

Bravo! Halbele valsează pe deasupra capetelor. Zeci, sute de halbe...

Vasilică Procopeanu înghite din ce în ce mai greu. Se adresează unuia dintre ospătari:

— O halbă, te rog!... Da' repede!

— Vine, vinee! Numaidacă!

Așteptând, Procopeanu se întreabă dacă n'a sărit cumva dincolo de șea. O halbă? Putea ce-i drept, ca pentru început, să se mulțumească cu un țap. Ei, acum, dacă așa s'a hotărât... șie și halbă...

Ospătarul a apărut cu brațele pline. Cum mai aleargă! Titirez, nu altceva...

— Loc, faceți loc, tovarăși!... Vinee! Acuși vine, tovarăși! Halbă, nu?

Procopeanu îl mănâncă din ochi. Intinde mâna.

— Un moment!... Dumneata, care vas'zică, două. Aici trei...

Numărul halbelor scade văzând cu ochii.

— Și mie, Stelică! sare un mustăcios abia intrat. Am zis cinci, băiatule!

— Cinci, nea Gogule, se execută Stelică. Pofțim!...

Apoi lui Procopeanu care a încremenit cu brațele pe sus:

— Dumneata?... Numaidacă!... Halbă, nu? Și dispăre cât ai clipi, ferindu-și abil prin-te mese și consumatori, paharele goale.

Când reapare, e rândul altora. Parcă ce, poți scăpa de prieteni?! De obligații! Uite cum îl trag de mână.

— Aici, Stelică!

— Da' tu, ner'tu nu-i dai, mă?

— Se poate nea Alecule? Păi, obrazu'?! E bine cinci?

— A'ncoa' opt!

Și tot așa. Transporturile se topesc la iu-teală. Stelică, tot o apă, e nevoit să facă trei, patru, cinci drumuri.

La o masă din fund, cineva strigă:

— Ce nseamnă asta, măi fraților?... Dați așa, pe sprinceană? Stăm aici de o jumătate de ceas și nu ne întreabă nimeni nimic?

— Dacă nu-i raionul meu!

Scandal. Intervine responsabilul:

— Ce strigi, mă tovarășe? Unde te trezești? Nu-ți convine, n'astepta! Pleacă! Ce-mi faci mie... agitație aici! Ia te uită!...

Ce-i drept, e drept, ori cât de grăbit ar fi Stelică asta, odată nu trece pe lângă masa lui Procopeanu, fără să nu-l îmbărbăteze cu un:

— Halbă, nu? Vine, vinee!... Uite acuș vine!

Odată, o singură dată, scos din sărite de sete și de „amabilitatea“ lui Stelică, Vasilică Procopeanu a îndrăznit cu vocea pe jumătate:

— Ce faci, mă tovarășe? Mi-e sete de mor! Imi dai halba, ori...

Ospătarul care tocmai depunea pe masa mustăciosului cel de al patrulea rând de halbe, a sărit ca ars:

— Răbdare tovarășele, deabia ai intrat!...

Vasilică Procopeanu o oftat cu năduf. S'a uitat mai întâi la ceas, pe urmă la placarda cât toate zilele prinsă deasupra rafturilor. Să plece, să nu plece?... Fie ce-o fi! Numai rândul ăsta și gata!

Ei, dar iată! În timp ce-și face aceste socoteli doi consumatori în halate albe au apărut pe ușa din dos și fără să-și ceară, măcar voce, s'au așezat la masa lui Procopeanu.

Acesta nici nu-i bagă în seamă. Gândul îi sboară, pe-un singur fir: „li aduce, sau nu-i aduce?“

Și iată-!!

Ospătarul a apărut. Cu inima cât un purice, Procopeanu îl zorește în gând:

— Pe aici, Stelică! Așa băiatule!...

Să-i dea pinteni și mai multe nu.

Și halbele vin. Inspre el. Sigur vin! Uite-le! Sunt, carevasăzică, două, trei, cinci... șase halbe sunt.

— Bravo, Stelică!

Cu ochii la spuma ca zăpada, Procopeanu își mai poartă odată limba peste buzele uscate. Inghite.

Intâmplă-se orice. Două! Două halbe are să bea. După șase luni...

Dar... ce va să zică asta? Cum?

În ultima clipă, pe sub ochii aprig holbași ai lui Procopeanu, cele șase halbe au virat brusc, staționând definitiv dinaintea celor doi în halate albe.

— Să trăiești, Stelică băiatule!

Unul dintre ei, cel mai în vârstă, zâmbește înduioșat, în vreme ce-și leagăna distrat, ca pe-un breloc, cuțitoiul mare de măcelărie, aninat la brâu.

— Asta zic și eu „deservire!“... Halal brigadă!... Apoi pe un ton ceva mai scăzut:

„Vezi că ne-a venitără niște mușchiuleș dela mama lui! Auzi? Trimite-o pe coana Veta după masă, ori... ce mai, las'că și-l aduc eu diseară.“

— Tov... tovarășe... încercă să protesteze Procopeanu.

Dar Stelică i-a luat-o înainte:

— Ce e tovarășe? Bere?... Nu mai e bere. S'a terminat!

Câteva clipe, ochii lui Procopeanu cer ajutor în toate părțile. Un sprijin, ceva. Și deodată, pe stâlpul din față, bătută în patru pioane, altă placardă. Mai mică.

„TOVARĂȘI, AJUTAȚI-NE ÎN MUNCA PRIN SUGESTIILE DV.“

Și ceva mai jos:

„CEREȚI LA CASSĂ CONDICA DE SUGESTII ȘI RECLAMAȚII!“

Procopeanu a înțeles. Bună idee! Iată-l la cassă.

— Condica de reclamații, vă rog... Vreau să...

Dar casiera, se vede treaba, nu prea aude. A lăsat creionul din mână, și-l examinează atentă, din cap până'n picioare. Ai zice că citește un afiș.

Insfârșit, pare-se c'a înțeles. Ii întinde un caet nou-nouș, legat cu fundulițe roz-bombon. Procopeanu își deșurubează stiloul, când pe neașteptate, se arată responsabilul. În spatele responsabilului, Stelică.

— Pe cine caută tovarășul?

— Nu caut pe nimeni, pe cine să caut? Vreau să...

— Să ce?

Glasul responsabilului sună ca o imputare. Ii smulge caetul din mână. Apoi către casieră, răstit:

— De câte ori trebuie să-ți mai spun să nu dai condica pe mâna oricui?

Iar lui Procopeanu, care a rămas încremenit, ca la fotograf:

— Mai mare rușinea! Om bătrân!... Fugi acasă de te culcă! Nu vezi? Ești beat ca un...

Conducerea S. M. T. din comuna Salcia, raionul Suceava, după terminarea campaniei de toamnă din 1953, nu s'a îngrijit să pună la adăpost utilajele și uneltele, lăsându-le pe câmp. În acest fel, conducerea S.M.T. Salcia și-a dovedit nepăsarea față de bunul obștesc.

Desen de CIK DAMADIAN

— Să nu uiți să treci în raportul de activitate că am avut grijă ca mașinile agricole să nu rămână în câmp descoperite!

cantina

de I. AVIAN

Dragi tovarăși, uite-aș vrea
Să vă spun câte ceva
Dela noi dela cantină.
Nu că i-aș căta pricină
Dar aș vrea să știți și voi
Ce se întâmplă pela noi.
Prima zi când s'a deschis,
N'am avut nimic de zis
Totul bine aranjat
Pus la punct, foarte curat,
Fețele de masă toate
Și spălate și călțate,
Ospătarii săritori
Foarte binevoitori,
Sau pe scurt se poate spune
O cantină, o minune!
Anul însă a sburat
Și să vezi treptat-treptat
Cât de multe s'au schimbat:
S'a schimbat încetișor
Firea ospătarilor
Toți sunt săritori în fine
Dar parc'ar sări pe tiță!
S'a schimbat încetișor
Chiar și gustul ciorbelor.
Și mă'ntreb în sinea mea
Cum se poate explica?
Căci uleiul e la fel
Zarzavatul e și el
Paste făinoase, iar
Tot la fel, mai bune chiar
Cantitatea după plan
Cât a fost și-acum un an.
Însfârșit, ce să mai zic,
Aici n'au schimbat nimic.
E la fel materia primă
Însă ciorba e o crimă
Ce mai, fără multă vorbă,
Doar cu numele e ciorbă...
Nu-i nici acră, nici dulceagă
La culoare parcă-i brăgă,
E subțire, transparentă
Parc'ar fi un ceai de mentă.
E sărată, măi, de-și pare
Că'nghiți ocnle de sare.
Însă cum o sorbi, își trece,
C'ai noroc și ciorba-i rece.
Și în ea plutesc inerte
Opt fasole mici nefierte.

Il întreb: Nene Manole,
Unde-i restul de fasole?
Zice el: Ce nu'nșelegi?
Restul s'a stricat în beci.
— Și, de ce n'o scoți, bădăie?
— Păi n'o vezi? E'n sarfurie!
Tu mănânci, nu scoți o vorbă,
Îți inchipui că e ciorbă
Și îți spui privind-o rece:
Ah ce buclătar hapsân
Pân'la urmă ciorba trece
Și fasolele rămân.

Carnea e cam tot așa
Nu poți să te-atingi de ea
O încerci pușin în gură
Dar și-e milă de dantur "

Bun'ar fi că-i de vișel,
Dac'ar sta pe foc nișel.
N'o măi pune la frigare
— Nu contează dacă-i tare!
Spune el în timp ce-o taie.
Las' că'n ciorbă o să se moaie.
Bucătarul, mai cu seamă,
Are-o inimă de mamă.
Nu l-a pus pe foc de fel
Că-i e milă de vișel.
Iată deci, că ași aflat
Cât de multe s'au schimbat
Astăzi la cantina mea.
Dar tot a rămas ceva
Neschimbat de-un an ju'mate:
Fețele de masă, toate.
Care-acum pot fi luate
Drept o listă de bucate.
Noi le spunem enervați:

— Astea când le mai schimbați?
Ca să scape de belele
Ei le schimbă între ele...
Însfârșit, ce mai poveste,
Cum v'am spus, așa și este.
Însă la cantina mea
Toate cred că s'ar schimba
De-ar schimba pe cineva.
Ași ghicit și voi probabil:
Vreau să zic de responsabil.
Câtă vreme o mai fi el
Nici vișelul nu-i vișel,
Nici friptura nu-i friptură,
Nici dantura nu-i dantură,
Ciorba rece ca 'nainte
Și compotu'n schimb, fierbinte.
Toate cum v'am povestit,
Foarte greu de înghițit.

Fraților, de azi înfine
Mănânc iarăși foarte bine
Fiindcă la cantina mea
S'a schimbat totuși ceva.
Știți schimbarea cu pricina?
Simplă. Am schimbat cantina.
Căci mi-a spus nevastă-mea
Gata, nu mai merge așa,
Mănânci la cantina mea.
La cantina asta nouă
Nici nu ninge, nici nu plouă,
Nimic nu mucegăiește
Tot ce-i proaspăt se servește,
E frumos, curat pe masă,
Mănânci ca la mama acasă.
Fraților, și dac'ași ști
Cine ia'masa aci!
Că îl întâlnesc mereu
Și înghite ca un leu:
Responsabil! Da, da,
Cel dela cantina mea.
M'am oprit în fața lui
Și-l întreb: — Te rog să-mi spui
Dece nu mănânci matale
La cantina dumată?
Mi-a răspuns cu gura plină:
— Păi, ce, aia e cantină?

RADIO VRZICA

Dragi ascultători începem emisiunea noastră...

Cu microfonul printre sportivi

Dragi ascultători, transmitem un fragment din matchul de fotbal dintre echipele „Juniorii birocrati”, aparținând URCC-ului și Agevacoop-ului Piatra Neamț, și cea a Cooperativei raionale de consum „Munca”.

Atențiune, atențiune, jocul începe... echipele stau față în față, adică una pe stânga și alta pe dreapta străzii, la o distanță de cel mult 30 de metri. Atențiune, în acest moment „Juniorii birocrati” trimis pe neașteptate o telegramă prin poștă echipei „Munca”, deși puteau să comunice telefonic sau prin portar.

Atacatorii nu-i lasă pe cei dela „Munca” să-și revină și, în mare viteză, mai pasează încă o telegramă. Arbitrul fluieră și aplică lovitură de pedeapsă echipei „Juniorii birocrati” pentru aruncare de bani în vânt; în loc de telegrame puteau să trimită până vis-a-vis un curier. Matchul reîncepe... „Juniorii birocrati” joacă la fel de brutal. În fiecare clipă gudează puternic telegrame. Ele trec prin poarta echipei „Munca” și ajung pe biroul tovarășului președinte, care, cu toate eforturile depuse, nu poate para aceste lovituri... „Juniorii birocrati” au pierdut matchul cu scorul de 10:0 (adică 10 birocrati și 0 lei economii).

Ora copiilor

Dragi copii, în emisiunea de astăzi vă vom povesti despre bogățiile care se găsesc în apele țării noastre. În apele limpezi ale Siretului se găsesc crapi. În involburatele ape ale Oltului se găsesc știuci. Râul Criș este plin cu pești mici, iar în râul Cerna se găsesc... farfurii. Cioburi câte vrei. Acum, să nu credeți că ele au fost depuse acolo de apele rezezi ale Cernei. Nu, apele Cernei n'au depus decât nisip și măr. Tonele de cioburi de farfurii au fost depuse de D. C. A.-ul din Mehadia. Cei dela D.C.A. s'au gândit, probabil, că și păstrăvii trebuie să ia masa în farfurii. Vedeți dar, dragi copii, ce bogății ascund uneori apele noastre, și ce bogăție de oameni ascunde D.C.A.-ul.

Continuăm transmisiunea noastră cu „Teatru la microfon”. Ascultați sceneta „Pâinea și cuțitul”. Acțiunea se petrece la restaurantul „Bucegi” din Brăila. Intră un client.

CLIENTUL: Bună ziua!
OSPĂTARUL: Bună ziua! Pofțiți, luați loc!
Clientul se așază la o masă și citește lista.
Intră al doilea client.
CLIENTUL II: Bună ziua!
OSPĂTARUL: Bună ziua!... tovarășe dacă vrei să vă așezi la masa unde e tovarășul!
CLIENTUL II: Dece?
OSPĂTARUL: Așa... ca să fiți doi.
Clientul se așază. Intră al treilea client.
CLIENTUL III: Bună ziua!
OSPĂTARUL: Tovarășe, dacă vrei să vă așezi la masa unde sunt cei doi tovarășii.
CLIENTUL III: Dece?
OSPĂTARUL: Așa... ca să fiți trei!
Clientul se așază. Toți trei cheamă ospătarul.
OSPĂTARUL: Un moment! Vine!
Intră al patrulea client.
OSPĂTARUL: Tovarășe, dacă vrei, așezi-vă la masa unde sunt cei trei tovarășii.
CLIENTUL IV: Dece?
OSPĂTARUL: Așa... ca să fiți patru!
Clientul se așază. Toți patru se privesc mirați.
Apoi chiamă ospătarul.
CLIENTUL I: Spune, frate, dece ne așezi câte patru la masă?
OSPĂTARUL: Pentru că... n'avem cuțite, tovarășe! Așa că servim un cuțit la patru persoane. Dacă stați separat e mai greu. Cu ce vă servesc?
Clientii rămân înmărmuriți. Apoi:
CLIENTUL I: Mie dă-mi o ciorbă!
OSPĂTARUL: Da! Și dumneavoastră?
CLIENTUL II: Tot o ciorbă!
OSPĂTARUL (emoționat): Da! Și dumneavoastră?
CLIENTUL III: Ciorbă!
OSPĂTARUL (și mai emoționat): Și dumneavoastră?
CLIENTUL IV: Tot ciorbă!
OSPĂTARUL (entuziasmat către ceilalți ospătari): Ura fraților! Avem un cuțit liber!

ARICIUL

Cum primesc unii critica.

Desene de EUGEN TARU

CANGURUL

Mare ghinion să te apuce durerea de cap la Brăila. Nu-i vorbă, nu-i mare noroc, chiar de te apucă în oricare altă parte, dar la Brăila e cu totul altceva. Uite, să zicem, că începe să te doară capul, în pădure. Te duci la cabana pădurarului și-i spui: „Dă-mi frate o pastilă, că mă doare capul. Și scoate omul dintr'o lădiță de medicamente un antinevralgic, și ți-l dă. Dar, să zicem, că te afli la Brăila. Te duci în farmacie: „dă-mi tovarășe farmacist un antinevralgic că mă doare capul“. Și nu-ți dă. Nu-ți dă, că n'are. Uite, așa am pățit eu, când am stat la Brăila, dela 18 până la 22 Decembrie. Am colindat farmaciile, după un antinevralgic. Nimic. Și când vedeam grija cu care cei responsabili, au aprovizionat farmaciile din Brăila, în plin sezon de gripă, mă apuca durerea și mai rău. Dar în farmacia din strada Republicii, tot am găsit ceva. Să vedeți ce. Am intrat.

— Vă rog, un antinevralgic.

— N'avem.

— Bine frate, dar ce să fac?

— Mai plimbați-vă prin oraș, și vă trece!

Eram gata să trec la cassă, pentru a mi se face bonul de plăfă, dar mi-am dat seama, că pentru un astfel de medicament n'aveam nevoie să intru în farmacie. Așa că, am mulțumit frumos și am plecat. Am plecat și din Brăila. La prima stație, am coborît. O pornie în oraș și am intrat în cea dintâi farmacie întâlnită în cale.

— Tovarășe, aveți antinevralgice?

— Câte doriți?

Numai ce am auzit, și mi-a lăsat gura apă.

— Dați-mi... dați-mi... încă! Nu! Zece!

Farmacista a zâmbit.

— Nu-i așa că veniți din Brăila?

L'am privit mirat.

— Dar după ce cunoașteți?

— După antinevralgice.

Epigrame

Șefului meu

Discuția îi place
Să fie foc și bici.
Admite ca să-l critici,
Dar nu să-l contrazici.

Unui birocrat

E totdeauna principial;
Acceptă critica — și chiar
Cu același zel profesional,
O pune bine... la dosar.

Unui taxator de tramvai

Tu protestezi că nu-ți dă restul,
Că-și face zilnice boacășuri,
Dar el nici nu te ia în seamă
Căci pentru el sunt... mărunțșuri.

Demnitate

Ca prestigiu și ca demnitate
Tipul este extraordinar,
Ca să nu-și știrbească din prestigiu
Lingusește numai pe cei mari.

Unul care și-a pierdut logica

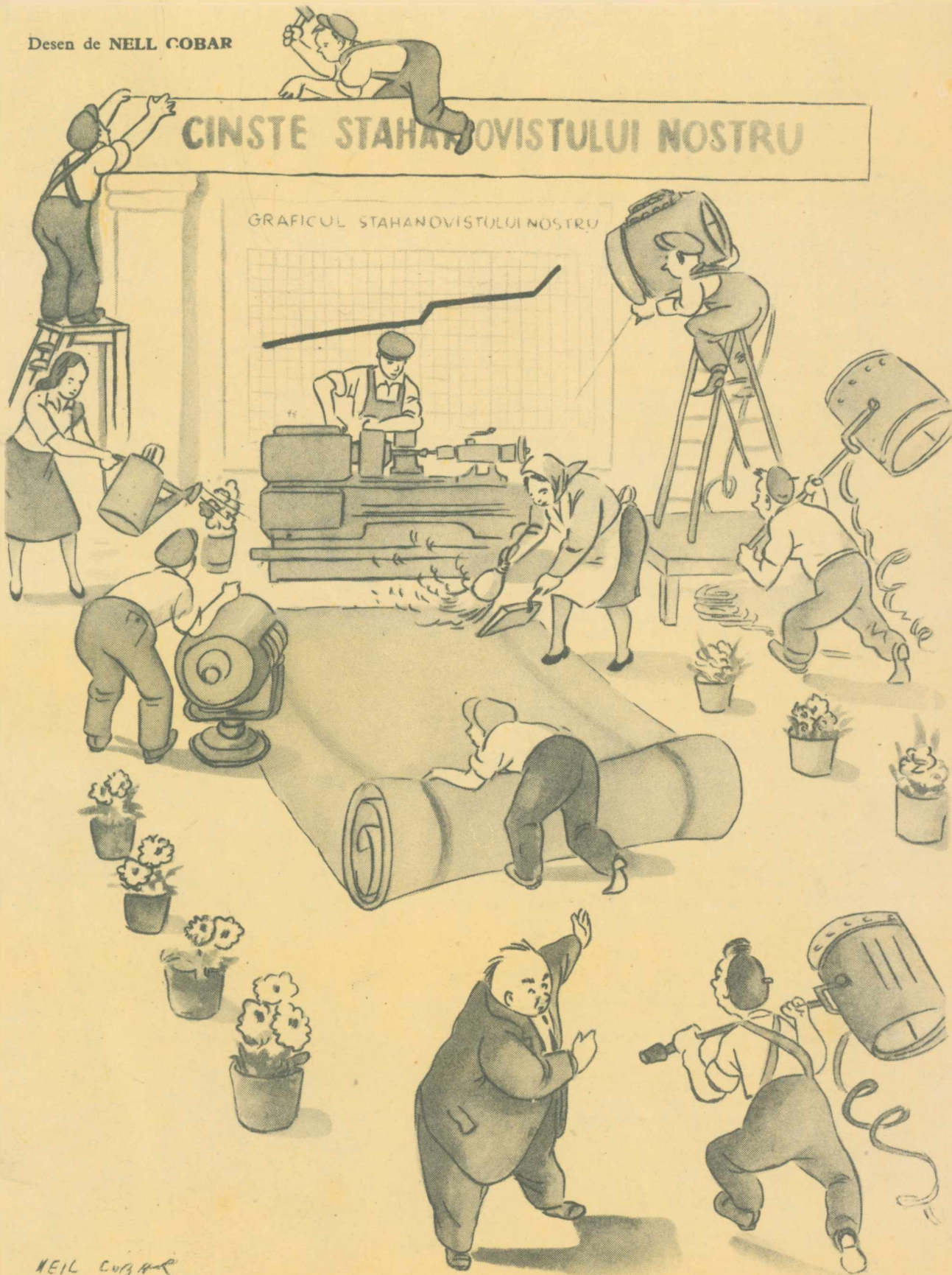
Avea în cap o logică de fier,
Avea, dar astăzi totul s'a sfârșit
Căci stând atâta 'n gol și întuneric
Logica-i de fier a ruginit.

Unuia care ciupește la cântar

Prea ușor le iei pe toate
Cântărind pe jumătate.
Pentru tine chiar și cinstea
N'are nicio greutate.

S. Zamfir

Desen de NELL COBAR

NELL COBAR

— Mai repede băieți cu reflectoarele! Un singur stahanovist avem și noi în fabrică și nici pe ăla nu vă pricepeți să-l puneți în lumină!..

„URZICA“

Revistă bilingvă de satiră și humor
Redacția: Calea Victoriei Nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție:
4.28.15. Secția scriitori: 4.69.34.
Secția viața internă: 4.72.23.

Urzica ajută

— Muncitorii întreprinderii Regionale de construcții C.F.R. Baia Mare ne-au făcut cunoscut că la această întreprindere există un fond alocat de centrală în scopul îmbunătățirii condițiilor de trai. Ei și-au manifestat dorința ca acest fond să fie întrebuințat pentru construirea unei case de odihnă, luându-și totodată și angajamentul de a presta muncă voluntară pentru executarea mai rapidă a lucrărilor.

Sesizată de acest fapt, întreprinderea regională de construcții Baia Mare, ne face cunoscut că se vor lua măsuri pentru construirea unei case de odihnă la Baia Sprie. În prezent se amenajează și se repară o altă clădire, la Strâmbu-Băiuț, pentru a servi drept casă de odihnă.

Față de asemenea inițiative, urmărim întreprinderii spor la lucru! Iar după terminarea lucrărilor, odihnă plăcută!

— La căminul Trustului 5 Târgoviște, precum și la locuințele în care erau cazați muncitorii dela Schela Târgoviște existau o serie de lipsuri.

La sesizarea noastră, ni se face cunoscut că s'au luat măsuri de remediere, făcându-se reparații și instalații noi. Lucrările de îmbunătățire a condițiilor de cazare continuă.

— La întreprinderea de difuzare a materialelor sportive de pe lângă C.C.F.S. București existau unele deficiențe în dirijarea materialelor.

Direcția Economică a C. C. F. S., sesizată de revista noastră, ne anunță că s'au studiat lipsurile semnalate și s'au luat măsuri pentru remedierea lor. Deasemenea s'a trecut la reorganizarea întreprinderii de difuzare a materialelor sportive și la urmărirea repartizării lor potrivit sezonului respectiv.

Cu asemenea hotărâri, s'a luat un start bun. Să vedem comportarea pe traseu!

— Cu privire la deficiențele ce existau la I. T. B. în problema restului la tramvaie, în urma sesizării noastre, am primit o adresă prin care ni se anunță că s'au pus în circulație tichete pentru 10 călătorii. Deasemenea, s'a reorganizat Serviciul de Abonamente. Suntem bucuroși că s'au luat măsuri, fiindcă problema nu era de loc mărunță.

DRAGA URZICO

DRAGĂ URZICO,

Iată cum înțeleg tovarășul Băiaș Mihai, președintele Sfatului Popular Răcășdia, raionul Oravița, să sprijine munca culturală în comuna noastră:

Sumele alocate Căminului Cultural în bugetul pe anul 1953 pentru lemne de foc și reparații, le-a virat în contul Sfatului Popular.

Mobilierul l-a risipit, o parte ducându-l la Sfatul Popular.

Și ce și-a zis? Căminul nu este reparat și nu funcționează așa că tot nu-l încălzește. Și a dat doi steri de lemne prietenului său, Crețan N., fostul director al căminului.

Deasemenea, biblioteca sâtească nu are loc, fiind situată într-o singură cameră. La cererea tovarășului Bumbu, directorul căminului, de a da lemne de foc și de a sprijini activitatea culturală, tovarășul președinte a răspuns că nu are nevoie de conferințe, deoarece el a auzit mulți oratori.

O fi auzit el, tovarășul președinte al Sfatului mulți oratori, dar pesemne că nu i-au vorbit încă până acum forurile superioare.

Un grup de săteni
Comuna Răcășdia
Raionul Oravița

URZICO DRAGĂ,

În comuna Mânăstirea Cașin din raionul Tg.-Ocna, planul colectărilor de produse animale și agricole n'a fost îndeplinit.

S'au luat, nu-i vorbă, unele hotărâri bune: să se facă o magazie în care să fie primite cotele mai mici, pentru ca sătenii să nu mai meargă la baza de colectare cu cantități mici. La început, treaba a mers bine. Acum nu mai merge deloc pentru că magazia s'a desființat.

Tovarășii Ciubotaru Grigore, președintele sfatului popular și Nechita Constantin, secretarul, nu se preocupă de acest lucru.

Foruri care nu răspund

● Direcția regională C. F. R. Timișoara nu răspunde din luna August 1953 la sesizarea ce i s'a făcut cu privire la reaua stare în care e ținut dormitorul ceferiștilor flotanți din stația Oravița: neluminate, neluminat, fără apă, fără perne.

Desigur, tovarășii dela această Direcție nu răspund la această sesizare, pentru că dorm... Adică dorm... bine. Fiindcă dorm... în alte dormitoare, nu în cel dela Oravița.

● Tot Direcția regională C.F.R. Timișoara nu răspunde din luna Septembrie 1953 la sesizarea ce i s'a făcut cu privire la un fapt care datează din... Aprilie același an.

Colectivul stației Timișoara a împrumutat dela Secția T.C. Timișoara un lanț cu scripete. Când, după trei luni, Secția T. C. a cerut lanțul înapoi, Colectivul stației nu l-a putut restitui: a fost vândut la licitație.

Un lanț cu scripete și... un lanț de gură-cască.

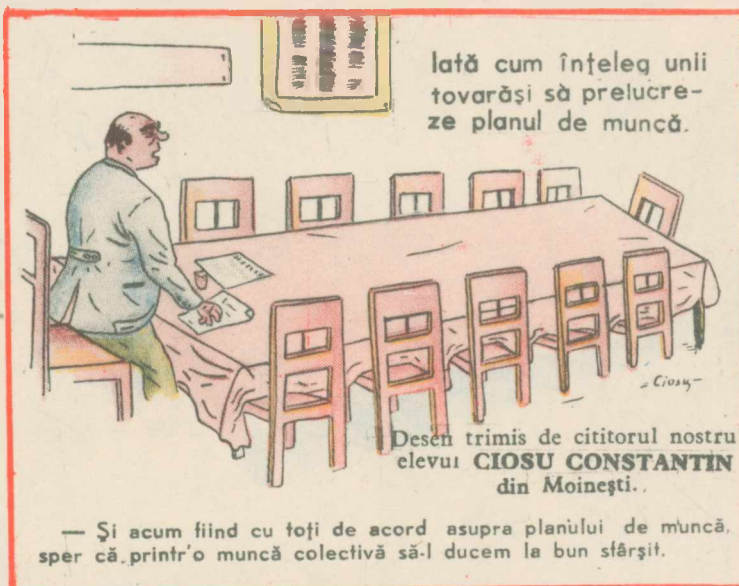
● Sfatul popular orășenesc Constanța a cerut Sfatului regional să intervină la Ministerul Gospodăriei Comunale și al Industriei Locale spre a obține anumite materiale, în scopul repunerii în funcțiune a fabricii de săpun Fosteris.

La cererile Sfatului orășenesc, Sfatul regional n'a răspuns nimic. Motivul: la demersurile Sfatului regional, Ministerul respectiv n'a răspuns nimic.

Totodată, în vederea repunerii în funcțiune a numitei fabrici, care în prezent este utilizată drept... magazie de către O. C. L. Alimentara, Sfatul popular regional a cerut numitei Alimentare ca — în schimbul unei alte magazii, corespunderii — să elibereze fabrica. La această cerere, O.C.L. Alimentara n'a răspuns nimic.

Rezultatul: numita fabrică de săpun nu este repusă în funcțiune.

Morala: cei vinovați de această situație, merită... o săpuneală.

DRAGA URZICO

Aproape toată ziua, în afară de masă și cura de baie, facem conform programului „prescrip” de Administrația băilor, și sport.

Bineînțeles că și tu știi cam ce fel de sporturi se pot recomanda unor bolnavi, dar acesta pe care-l practicăm noi, este cu totul aparte.

Disdedimineață, mergem în pădure unde ridicăm greutatea... Nu haltere: bușteni...

După masă, ca orice sportiv, ne încercăm puterea spărgând lemne sub privirea ocrotitoare și plină de dragoste a administratorului învăluit de un nor de aburi, care se înalță încet-încet din clădirea administrativă. Acolo e foc.

Ce se întâmplă, dragă Urzico, la Sanatoriul „Victoria” din Oradea? Fiindcă, vorba aia, dacă nu e foc, nu iese fum. Iar noi stăm în frig.

D. Dumitrache
Azuga

URZICO DRAGĂ,

Problema difuzării presei în regiunea Craiova nu poate fi rezolvată, până în prezent, prin calculele aritmetice elementare.

Ea se poate formula astfel:

Dacă însuși șeful adjunct al secției de difuzare a presei regionale, tovarășul Sarghel Leon a plătit suma de lei 5 (cinci) pentru un abonament la ziarul „Înainte”, și, în decurs de o lună, a primit numai trei sau patru numere, să se afle câți abonați rămân fără ziare lunare, deși plătesc abonamentul.

Propunem această problemă pentru un concurs antibirocratic, care să fie instituit de secția difuzării presei regionale Craiova.

Pot să participe la acest concurs chiar și funcționarii secției, în frunte cu tovarășul Sarghel Leon, șeful adjunct.

Ce crezi, dragă Urzico, se va găsi o deslegare?

Sandu P. Bălăgoiu
Craiova
Str. Alexandru Cuza 15

URZICUȚO,

Il cunoști pe tovarășul Mihalcea? Pe președintele Uniunii Raionale a Cooperativelor de Consum Adjud, nu?

Află că este unul din cei mai „ingenioși” președinți din câți am cunoscut vreodată. El nu se încurcă cu tot felul de economii, nu...

Când președintele nostru are de expediat la aceeași întreprindere cinci adrese, ei bine, aceste cinci adrese le pune în cinci plicuri francate și expediate separat. Dece? Ca să nu se încurce scrisorile în plic?...

Cu telegramele la fel! Trimite la telegrame... În definiție de ce să nu trimeată, îl costă vreun ban?...

— Ce zici Urzico, n'ar fi cazul să-i bați tu o depeșă?

M. Mihallov
București
Str. Serg. Nuțu 12

DRAGĂ URZICO.

La Băile Sanatoriu „Victoria”—Oradea, căldura în camere și în sala de mese se dă cu... lingurița.

Să-ți povestesc.

VINO
MĂINE!

SFÂNTUL AȘTEAPTĂ